

naene, käs oma lapsed läipsetas ja ära sõi; aga nende eesõoldud made jees oli niisugusid hirmusaid tegusid palju enam sündinud.

Jumal hoidku iga ühte linna ja maad niisuguse hirmja sure muhtluse eest!

Quida üleültjä pöhja Saksamaal, ni möllas se suur nälja-häda ka Bremenis (Saksamaal); aruto palju rahwast soid otsa, kest wili mähis väga hirmus palju. Sel aetal on ühed Bremeni Imelugud üleskirjutud, mis ka teiste meestest, nimelt Niama esimese piistoppi, Meinhardist, rägitud sa-nud, kus seisab kirjas: „Sel nälja aetal laßnud Bremeni linna wanem siriku öppetaja, auväärts waga ja tark mees Booh, Jumala armastuse pärast näljaste inimestele ära anda kõik oma leiva wilja, mis palju olsi, ja kõik oma jahu, nönda et wimais ta pere ütles: „Öppetaja, teil pole enam laffas ega fastis ühtegi.” Booh aga ütles: „Minge ja wadake kõik fojad hästi läbi, pühkige salwed ja fastid puhtaks ja andke Jumala pärast mis veel leiate ja andke ni faua kui ette lööb mis anda on. Kui lab meie rikkas Jumal annab meile kül-last veel.” Teeurid tegid, kuidas peremees neid täskis ja tulid fohe tagasi ja ütlesid sure rõmuga: „Öppetaja, meie leiamme kõik nurgad, salwed ja fastid täis olewad.” Öppetaja hakkas armastuse ja rõmu pärast härdaste nutma, ja täskis föige oma rahwale laks kord ni palju wilja anda, kui neile enne annud.

Wilja-pea.

Üts talupoeg läks oma väikese poeaga välja pöllu peale watama, kus wili juba läipse ehk walmis, et sünniks leikama tulsa. „Ennä, taat,” ütles Jumal, „wata kui sirged ja püsti möned wilja-pead forde otsas on; need wöiwad õierte head ja föige paremad olla; nä neid teisa, kes seiswad Peadi nofkus nende ces, kui kummardaks teisa, need on viist föige waesemad ja sandimad.”

Ja murdis paar Peadi forde otsast ära ja ütles: „Kumal laps, et wata nüid seda Peadi, kes uhfeste ja sirgeste püsti seisib ja seda sa liitsid — on üena tühji ja ühtegist wäärt; aga se teine, kes föveras, kui alandusega teisa kummardas, on täis terasid, palju parem ja väga kallis.”

Kes förgefs töstab oma Peadi,
Ka seda naerwad wahest sead.
Kes uhkte mees ja ennast täis,
On wahest rumalam kui veis.

Austa ümber tassorohwa fööd.

1870mal aastal.

Rääri- ja Rüünlala-luus on rehhed pefsta, laubaga turrule minna, heinnu lojo weddada, lojuste eest muret lando, linno-puude järele waadata, ludduda, ledada, pölloriistad pa-randada.